

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**Principia Juris Canonici : Ex Libro ... Decretalium Gregorii
IX. Pontificis M / Antehac In Alma & Archi-Episcopali
Benedictina Universitate Salisburgensi**

König, Robert

Salisburgi, 1725

VD18 80460518

17. De sequestratione Possessionum, & fructuum.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-61781](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-61781)

vocari debeant, ut constat ex c. 1. & 2. b. t. in 6. & ex præsentis rubricæ, quæ cum orationem perfectam contineat, jus inducit, ut notavi in tit. Ut lite non contest. num. 1.

4 Unde l. lite pendente (excepto casu contumaciæ) nemo debet turbari, vel impediri, quo minus commodè possessione suâ, de qua lis est, uti possit c. 1. & ibi Gloss. c. 2. b. t. c. 2. causâ 16. q. 4. Gail. 1. observ. 145. num. 4. & observ. 146. num. 14.

5 II. Res litigiosa alienari non potest, & si alienetur, retrahatur, aut si retrahatur non possit, alia ejusdem valoris in illius locum subrogari debet. c. 3. & 4. & ibi Gonzalez h. t. a. h. litigiosa & t. t. ff. & C. de Litigiosis. Excipiuntur alienationes necessariæ, puta causa dotis, donationis propter nuptias, transactionis, legati, fideicommissi, divisionis hæreditatis, solutionis, & si quæ similes. l. 3. l. fin. & ibi Gloss. C. de Litigiosis. l. divus 5. pr. ff. de Hæredit. petit. l. 13. ff. Famil. ercisc. Natta consil. 401. n. 2. & 5. quia necessitas est extra, & supra legem.

6 III. Privilegium, seu rescriptum super re litigiosa tacito vitio litigii impetratum respicitur: censetur enim subreptitium: neque Princeps præsumitur, cuiquam velle jus suum auferre, aut statum litis in ejus præjudicium immutare, nisi exprimat, c. 1. & ult. in f. P. Engel num. 3.

§. IV.

7 Contraria litis pendentis sunt modi, quibus lis pendere cessat. Cessat autem l. sententiâ definitivâ, postquam lapsu decendii à die latæ sententiæ transit in rem judicatam. arg. c. 13. & quamvis de Sentent. & re jud. l. 32. ff. de Rejudic. l. 1. pr. C. Eod. II. Sententiâ absolutoria ab observatione judicii, & instantiæ per l. 1. C. de Prescript. longi temp. ubi Gloss. in V. motam notat, alienationem rei, de qua litigabatur, postea factam, attentatam non esse. III. Sententiâ interlocuto-

riâ respectu articuli, super quo lata est. Lancellot. tr. de Attentat. c. 4. in præf. n. 277. IV. Renuntiatione ipsius actionis, & causæ. Gravet. consil. 182. num. 4. vel tantum instantiæ. Natta consil. 350. n. 5. V. Transactione. l. 1. & 2. ff. de Transact. l. 7. 16. 17. 19. & 30. C. Eod. Denique omnibus modis, quibus lis aut omnino finitur, aut notoriè nulla est. Lancell. d. c. 4. n. 557.

TITULUS XVII.
De Sequestratione possessionum, & fructuum.

SUMMARIA.

- 1. 2. Sequestrationis definitio. 3. Et divisio.
- 4. Sequestratio fit vel à Partibus, vel à Judice.
- 5. 6. 7. Quis possit, aut debeat esse sequester?
- 8. 9. 10. Quæ res sequestrari possint?
- 11. Usque 17. Requisita sequestrationis præsertim Judicialis.
- 17. Finis. 18. 19. 20. Et effectus ejusdem.
- 21. De Arrestatione.

CONTRA Rubricam, & regulam, ut lite pendente nihil innovetur, nonnunquam permittitur rei litigiosæ sequestratio, vernaculâ Hinterlegung / oder Pfands haltung. Clud. tr. de Sequost. c. 2. num. 9. §. I.

Definitur sequestratio, quod sit rei controversæ vel fructuum ejus consensu partium, vel autoritate Judicis apud tertium facta depositio, eâ lege, ut is pendente lite rem custodiat, eâ finitiâ restituat victori. Colligitur ex l. 17. ff. Depositi. l. 110. ff. de V. S.

Est itaque sequestratio quædam depositi species, inde dicta, quod ejus, qui electus est, utraque pars fidem sequatur teste Gell. l. 20. c. pen. Differt tamen à deposito I. quod sequestratio non fiat nisi de re litigiosa, depositum verò etiam de re non litigiosa,

sa, & sic sequitur, quòd depositum sit generalius sequestratione. II. Sequestratio requirit plures invicem litigantes, depositum autem etiam fit ab uno tantum. III. Sequestratio censetur facta à litigantibus in solidum. *d. l. 17. ff. Depositi.* depositum verò, cum sit à pluribus, intelligitur pro parte, quam quisque in re habuit. *l. 1. §. si duo 44. ff. Eod.* IV. Per sequestrationem, quandoque transfertur rei possessio, non item per depositum, sed tantum detentio. *d. l. 17. §. 1. ubi Castr. & Nos infra num. 18.*

§. II.

3 *Dividitur* sequestratio in voluntariam, seu conventionalem, & necessariam, seu judicialem. Voluntaria est, quæ fit ex libero controvertentium consensu. Et hæc semper permissa est, ante iudicium, & eo pendente. *l. 1. pr. ff. Depositi. l. si solutus ff. de Solution.* Necessaria, seu judicialis dicitur, quæ per iudicem decernitur causâ cognitâ, etiam invitis utrisque litigantibus, vel altero eorum petente. *Coras. lib. 3. miscel. c. 2. n. 12. DD. int. examinata 15. de Judiciis.* Et hæc regulariter est prohibita: quòd iniquum sit, possessorem invitum durante lite privare commodo suæ possessionis. *l. un. C. de Prohib. sequest. pecun.* Cur addam: regulariter: ex dicendis patescet.

§. III.

4 *Causa efficiens* sequestrationis ex una parte sunt sequestrantes: puta partes, vel earundem Iudex competens; ex altera sequester, qui est persona illa, apud quam plures rem controversam deponunt. *l. sequester ff. de V. S. l. 6. ff. Depositi.* Alio nomine etiam curator honorum salutatur, de quo loquitur *l. 1. §. 1. ff. de Curatore bonis dando.* Sed

5 *Quæres I.* Num iudex possit esse sequester in causa, in qua iudicaturus est? Videtur, quòd non: quia cui data est electio se

ipsum eligere non potest, ut not. in *l. 4. ff. Quod cuiusque universi.* & bonus testis est in *l. 22. §. 7. ff. Mandati.* Artamen affirmativam sustinet Bald Soc. & Jas. in *l. si de jussor §. fin. ff. Qui satisd. cog.* Curt. Jun. in *d. l. un. q. 4. C. de Prohib. sequest. pecun.* cum aliis; quibus accedo per text. in *l. 11. §. proinde ibi: apud officium depositus fuerit.* & in *l. 11. §. 2. ff. de Recept. qui arbit.* Utique verò melius facit Iudex, si ad precavendam omnem suspicionem officio sequestri abstineat.

Quæres II. An quis cogi possit esse sequester, & ut invitus sequestrum recipiat? Affirmativam suadet, quòd sequester dicatur officialis publicus. Gloss. in *d. l. si fidejussor 7. §. fin. V. officium ff. Qui satisd. cog.* sed officialis publicus est necessarius. *l. 9. §. 1. ff. de Munerib. & honorib.* ergo. Quamvis tamen in Gallia servari, testatur Tyraq. de Retr. convent. §. 2. gloss. 7. n. 4. in fin. Nilominus verior est negativa, quam amplectuntur Bald. *consil. 480. lib. 4. Angel. Castr. Alex. & Jason. in d. l. si fidejussor §. fin. Bartol. in l. libibus §. fin. C. de Agric. consil.* per text. in *l. si hominem 7. in pr. ff. Depositi.* Ratio est: quia sequester obligatur ex contractu, vel ex quasi contractu per *l. si alium 9. in pr. ff. de Dolo.* invitus autem nemo cogitur contrahere, vel quasi *l. nec emerit C. de Fure delib.* Existimem tamen cum Bald. in *l. 1. in fin. ff. Ubi pupillus educari, vel nutrar. deb.* iudicem ex causa cogere posse.

Planè is, qui sequestrum jam acceptavit, id postea pro libitu recusare haud potest auctoritate propriâ, quam vis possit auctoritate Iudicis, & ex justa causa per regulam. in *l. sicut C. de O. & A.* Bartol. per illum text. in *l. ei apud quem §. fin. ff. Depositi.*

§. IV.

Materia, seu objectum sequestrationis est res quævis controversa: mobilis. *l. 7. §. ult.*

ult. ff. Qui satisd. cog. & immobili c. examinata ibi: Ecclesiam sequestratam de Fructibus, c. 2. de Dolo & contum. Nec ad substantiam sequestrationis requiritur contentio judicialis, sed sufficit extrajudicialis, ut quia fortè altercantes super aliqua re conveniunt facere sequestram, & postea in judicio litigare, ut declarat Panorm. in d. c. examinata num. 14.

Dubitatur I. An personæ liberæ sequestrari possint? Omnino; modò justa causa subbit: ita enim puella, quæ juveni matrimonium promisit, sed postea agenti ad matrimonium objicit exceptionem merùs, quasi coacta consenserit, eo casu ad copulam compelli non debet, sed medio tempore penes virum honestum honestamve feminam, donec de causa principali cognitum fuerit, à Judice sequestratur. c. 14. & ibi Glossa de Sponsal. c. causam 14. de Probat. Sic etiam sequestratur mulier nupta, si lite pendente cum primo nubat alteri. Pute. decis. 249. lib. 3. vel si timeat de sevitia viri; idque usque ad finem litis. c. ex transmissa c. lueras §. fin. & ibi Interpp. de Restit. spoliat.

Dubitatur II. Num quoque cadaver hominis mortui, ut pignus quoddam sequestrari queat, ita ut non sepeliatur, donec aut caveatur, aut æs alienum per hæredem integrè solvatur? Id licere pro debito garantigato, id est, quod ex forma statuti habet executionem paratam, affirmat Angelus. Sed contrarium, ut Christianæ charitati congruum, ita juri conformius est juxta Novel. 60. c. 1. & l. cum sit injustum C. de Sepulchro violato. Et verò naturalia, Divina, humanaque jura nequaquam patiuntur, defunctorum cadaveribus sepulturam negari, nisi id fiat ob aliquam causam, quæ Reipublicæ commodum spectet; id quod constat ex Ecclesiast. c. 7. ibi; mortuo non

prohibeas gratiam, id est, gratis sepulturam exhibe. ex c. in Ecclesiastico 14. & c. qui Divina 28. causà 13. q. 3. Latè Covar. Var. Resol. lib. 2. c. 1. num. 10.

Dubitatur III. Utrum licita sit sequestratio in causa beneficii? De hoc Clemens V. in Clem. un. h. t. statuit, ut si contra possessorem definitiva sententia super beneficio à Sede Apostolica in petitorio vel possessorio promulgata fuerit, beneficium ipsum (dum tamen triennio pacificè antea ab eo possessum non fuerit) per loci ordinarium apud personam idoneam sequestratur, quæ plenam de ipso curam gerens, id, quod de fructibus (debitis supputatis oneribus) superfuerit illi restituat, qui finalem in causa victoriam obtinebit. Quòd si quis hujusmodi sequestrationem impedire, vel fructus sequestratos quomodolibet occupare præsumpserit, ipsò factò excommunicationem incurrit, non absolvendus, nisi post satisfactionem & restitutionem. Insuper si ipse litigans hoc fecerit, jure suo, si quod in beneficio habet, cadit; non obstante, si contra præfatam sententiam de nullitate forsàn opponatur. Confer Vincent. Caroc. de Sequestr. p. 2. q. 1. ubi dispositionem hujus Clementinæ multifariam ampliat, limitatque.

§. V.

Forma sequestrationis consistit in requisitis. Ubi discernenda sequestratio voluntaria à necessaria. Ad voluntariam nil aliud requiritur, quàm ut partes mutuo consensu rem controversam apud tertium deponant, eà lege, ut interim custodiat, ac finitâ lite victori reddat. Ad necessariam seu judicalem, plura concurrant, oportet.

Primum est, ut Judici saltem summarie fides fiat de credito, seu jure, propter quod sequestratio petitur. Panorm. in c. 2. n. 28. h. t. Neque judex fidem adhibere debet,

renn

sem ita se habere afferenti, nisi etiam, quod proponitur, rationibus fuerit probatum. *6. circa de elect. in 6.* Opus tamen non est, doceri debitum per publicum instrumentum, ut vult Bartol. in *l. jubemus 16. C. de Exactionib. tribut.* certè minor probatio erit necessaria ad obtinendam sequestrationem. Adde *l. 7. §. 2. ff. qui satisd. cog.* ubi expressè cavetur, ad sequestrationem sufficere, si persona suspecta sit. Vincent. Caroc. *de Sequestr. p. 3. q. 2.*

23 Secundum requisitum est citatio partis adversæ, contra quam sequestratio petitur: quippe in his, quæ adhibitâ causæ cognitione decerni solent, citatio partis adversæ necessaria est. Modest. Pist. *p. 1. cons. 51. n. 6.* Nisi sit periculum in mora, ut si debitor, qui aliàs solvendo non est, itineri se accingat, & de fuga sit suspectus: tunc namque iudex procedere potest ad sequestrationem, debitore illo fugitivo non citato, nec audito. Bald. *in d. l. 7. §. 2. ff. Qui satisd. cog.*

24 Tertium, ut is, qui sequestrationem petit, eam petat ad sui juris defensionem, & non causâ calumniæ, vel æmulationis; idque parte instante, & Iudice deferente jurare debet. arg. *l. qui bona 13. §. 13. ff. de Damno infecto.* Bald. *consil. 197. vol. 1.*

25 Quartum est, ut ex legitima causa petatur sequestratio, eaque ab actore probetur. Panorm. *in d. c. 2. n. 79. b. t.* Iusta autem, ac legitima causa pluribus casibus subesse censetur, ut I. si interveniat periculum dissipationis vel consumptionis rei, præsertim si timeatur, ne possessor rem mobilem inttervertat, aut corrumpat. II. Si debitor ex una jurisdictione ad aliam migret, & non

satisfacit creditoribus. III. Si debitor sit forensis, aut hospes apud cauponem divergens, sine solutione discedere vellet. Item est in conductore. IV. Si non appareat, utrius contendentium sit possessio, & timeatur, ne partes utrinque potentes ad arma proruant, & vi in possessionem involent. V. Si partium jura sint obscura, incerta, & inæqualia, veluti si dubitetur de suppositione partûs: si census emphyteuticus duobus dominis exigatur: si controversia sit inter dominum, & colonum: si mortuo vasallo lis sit inter dominum, & agnetum: si venditor & emptor diffidentiam circa numerationem pretii, & traditionem rei habeant. VI. In causa spoliû. VII. In causa contumaciæ debitoris. VIII. Si is, cui fideicommissum relictum, fideicommissario non velit cavere de tradendo fideicommissio. IX. Si actor fructus rei, in cuius possessionem custodiæ causâ ex primo decreto missus est, pro arbitrio suo distrahat. X. Si Iudicis familiæ aliquid furto subtractum est. XI. In causis simulati contractûs. XII. In casu communium instrumentorum. XIII. In debitis fiscalibus, & in debitore ex causa criminali. XIV. In descriptione mobilium, vel immobilium. Quæ omnia ordine ex D. Balthaf. recenset Eritsch. *in Addit. ad Arnold. de Reiger thes. jur. V. sequestratio n. 6.*

Quintum denique requisitum est, ut Iudex citatis & auditis partibus, jurèque actoris explorato, & causâ, ob quam sequestratio petitur, ritè adductâ, accuratam causæ cognitionem adhibeat, & diligenter animadvertat, an jus actoris saltem summarè sit demonstratum, defensiones rei conventi an sint relevantes, & an causa sequestrationis sit sufficiens, ac legitima. Claudius *de Sequestr. c. 6. n. 13. & seqq.*

Finis sequestrationis est, ut dissipationis

vel consumptionis periculo occurratur, & ne res controversa intervertatur, aut corumpatur.

§. VII.

18 *Effectus* sequestrationis præcipui sunt:

Primus, quod per eam nonnunquam in sequestrum rei sequestræ possessio transferatur; adeo ut partes sequestrantes possidere desinant, nec usucapio ipsis currat. *l. licet* 17. §. 1. ff. *Depositi*. At ob stare videtur textus in *l. interesse*. 39 ff. *de Acquir. vel amit. possess.* imò & ratio; quia sequester depositarius est, cui res custodienda traditur: depositarius autem non possidet. *d. l. licet* 17. §. 1. l. 38. §. *possessionem* ff. *de Usuris*. ergo nec sequester. Hoc dissidium plerique conciliant distinctione inter sequestrationem necessariam, & voluntariam; ita ut ex necessaria possessio non interdicat possidenti, ex voluntaria verò in sequestrum transferatur possessio. Sed rectius distinguunt alii inter sequestrationem simplicem rei, & specialem, videlicet cum id actum est, ut sequestratur, seu deponatur ipsa possessio. In illa tantum custodiari traditur; in hac ipsa quoque possessio in sequestrum transit, ut non obscure insinuatur in *in d. l. 39. ff. de Acquir. vel amit. possess.* ubi Julianus: *interesse puto, quâ mente apud sequestrum deponitur res: nam si omittenda possessionis causâ, & hoc aperte fuerit approbatum, ad usucapionem possessio ejus partibus non procedet, at si custodia causâ deponatur, ad usucapionem eam possessionem victori procedere, constat.* Haunold. *tom. 4. de F. & F. tr. 10. c. 8. n. 793.*

19 *Alter effectus* est obligatio tum sequestri, tum victoris. Sequester obligatur rem sequestratam diligenter, ac fideliter custodire, ne quid ipsius dolò latâve culpâ incommodi capiat; item tenetur colligere

fructus, eosque alioquin perituros distrahere, pretium inde collectum, si commode possit, pro usuris credere, reddere rationes, ac lite finita victori rem sequestratam cum fructibus restituere. Victor autem obligatur ad indemnitatem sequestro præstandam.

Tertius effectus sequestrationis est actio²⁰ depositi sequestraria, directa & contraria. Directa competit victori, & ejus hæredibus contra sequestrum, ut finita lite, vel aliquando, præstita scilicet sufficienti cautione, relaxatione impetratâ rationes reddat, & rem cum omni causâ restituat, *l. i. §. 24. ff. Depositi*. Contraria datur sequestro & ejus hæredi ad consequendos sumptus & damna. arg. *l. 5. ff. Eod.*

§. VIII.

Affinis sequestrationi est *arrestatio*, quæ²¹ nil aliud, quàm personæ vel rei alicujus detentio securitatis gratiâ facta ad hoc, ne rebus nondum cum creditore compositis moveatur loco. Germanicè, *Arrest/ Kummer / Verbott / Zuschlag*, Gail. *de Arrestis Impetii. c. 1.*

Fieri autem potest talis arrestatio vel auctoritate privata, vel publica. Privatâ auctoritate fit vel ex conventionem partium, vel sine conventionem ex propria solummodo voluntate creditoris. Illa regulariter admittitur ex vi pacti, quod prætor servari jubet in *l. 1. & 7. ff. de Pactis*. Hæc regulariter prohibetur: cum nemo sibi ipsi in propria causâ jus dicere debeat, aut exequi. *t. c. Ne quis in sua causa*, nisi fortè manifestum sit periculum in mora, & debitor v. g. fugitivus: tunc enim licet eundem privatâ quoque auctoritate apprehendere. *l. ait Prator 10. §. Si debitorem ff. Qua in fraud. credit.* auctoritate publica fieri dicitur arrestatio, si fiat per loci Magistratum ad instantiam & petitionem

Y y

par-

partis. Non debet tamen Judex eam ad simplicem & nudam petitionem creditoris concedere, sed tum demum, si iusta causa sublit, ac desuper qualiscunque summaria probatio, & cognitio, per quam Judici de ejus necessitate, vel utilitate constare possit, præcedat. Rosbach *in praxi civil. tit. 28. n. 40. & seq.* Quòd si arrestatus idoneam cautionem præstet per pignora, vel fidejussores, quòd velit respondere coram Magistratu illius loci, ubi arrestatio facta est, cessat, & relaxatur arrestatio: eò quòd creditori, seu arrestatori in causa principali tunc satis cautum sit. arg. c. fin. §. fin. *Ut lite non contest. c. 1. & 2. de Dolo, & contum. auth. & qui jurat C. de Bonis authorit. Judic. possid.* Imò si defacto ad petitionem actoris ulterius detineatur à Judice, vel non recipiatur cautio, Judex faciet hòc ipso litem suam, & actor tenebitur injuriarum. Vid. Gail. *de Arrestis Imperii c. 3.*

TITULUS XVIII.

De Confessis.

SUMMARIA.

1. Confessionis definitio. 2. usque 6. Ejus divisio.
6. Non præjudicat confessio, nisi fiat à majorenni.
7. 8. Isque sciens. 9. sponcia. 10. & contra se quid asseveret.
11. Pro confessione elicienda adversario porrigi solent positiones.
12. Confessio debet fieri defacto præterito. 13. possibili secundum naturam. 14. & jus 15. de quo quaestio movetur.
16. Incidenter de se confessus crimen quomodo puniendus sit?
17. Usque 23. requisita. 23. finis. 24. & seqq. Et effectus Confessionis.

Maximam judiciorum difficultatem, & partem in probationibus consistere in propatulo est. Nulla verò melior probatio invenitur, quàm quæ fit per partis confessionem. l. fin. C. de Fideicommiss. l. generaliter §. & siquidem C. de Reb. cred.

§. I. *Definitur confessio*, quòd sit manifestatio proprii facti, dicti, aut voluntatis, alio præsentate facta. Gonzalez *ad c. 1. n. 4. h. t.*

§. II. *Dividitur confessio* I. in discretam, & indiscretam. Discreta dicitur, quæ fit cum expressione causæ, ex qua orta est obligatio. Indiscreta, quæ fit tantum genericè, & absque mentione causæ obligationis: ut si quis constiteatur se Cajo debere 100, non expresso contractu, ex quo debeat.

II. Dividitur in simplicem & qualificatam. Simplex est quando quis adversarii intentionem simpliciter, & sine adjecto aliquo confitetur. Qualificata, quando intentionem adversarii quis confitetur quidem, sed adjecta conditione, seu qualitate aliqua, per quam confessio restringatur: ut si Titius fateatur se hominem occidisse; sed causâ necessariâ defensionis, ac servato moderamine inculpatæ tutelæ.

III. Dividitur in expressam, vel tacitam. Expressa est, quæ fit verbis, scripturâ, vel signis aliis voluntati declarandæ accommodatis. Tacita est, quæ ex certo aliquo facto elicitur, vel à lege intervenisse fingitur. Sic tacitè confiteri censetur reus, qui cum actore super delicto privato transigit. l. 4. §. fin. l. 5. ff. de his, qui not. infam. Sic intentionem adversarii fateri censetur litigans, qui ad ejusdem positiones à Judice iustus respondere detrectat. c. ult. h. t. in 6.

IV. Et principaliter dividitur confessio in judicialem, & extrajudicialem. Illa est manifestatio proprii actûs coram Judice competente facta. Hæc est manifestatio proprii actûs extra judicium alio præsentate facta. Mascard. *de Probat. vol. 1. q. 7. n. 7.*

§. III.

Causa efficiens confessionis est confitens id est, majorennis, qui sciens, & sponte contra se aliquid asseverat.